

Μηνιαία Έκδοση

Ι.Ν. Αγ. Θεοδώρου του Τήρωνος

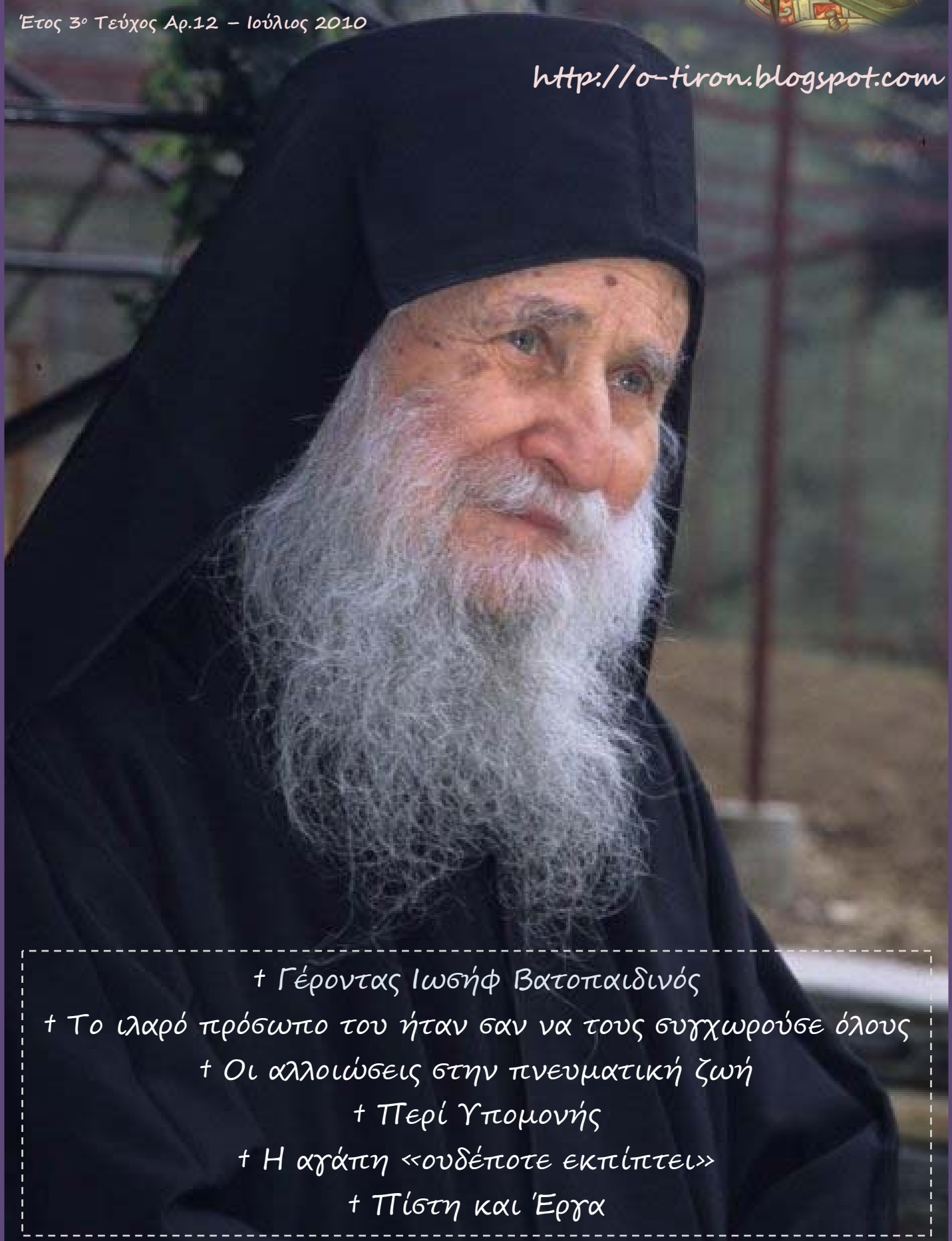
Μοναχρούλλι - Λεμεσός

Έτος 3^ο Τεύχος Αρ.12 - Ιούλιος 2010

«Ο ΤΗΡΩΝ»

<http://o-tiron.blogspot.com>

+ Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός

+ Το ιλαρό πρόσωπο του ήταν σαν να τους συγχωρούσε όλους

+ Οι αλλοιώσεις στην πνευματική ζωή

+ Περὶ Υπομονῆς

+ Η αγάπη «ουδέποτε εκπίπτει»

+ Πίστη και Έργα

ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΩΣΗΦ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΝΟΣ

(1.7.1921 – 1.7.2009)

ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΙΩΣΗΦ. Άσχημος κατά κόσμον. Γεννήθηκε στη Δρούσια, ένα μικρό χωριό της επαρχίας Πάφου της νήσου των Αγίων, την 1^η Ιουλίου 1921. Η μητέρα του Ευγενία γέννησε όταν ήταν επτά μηνών το μικρό παιδί της, στο μοναστήρι των Αγίων Αναργύρων της Γιόλου, την ημέρα της εορτής των Αγίων. Η μητέρα του νόμιζε ότι το παιδί ήταν νεκρό, και όμως έζησε. Το βρέφος έλαβε κατά την βάπτισή του το όνομα Σωκράτης.

Μόλις κατόρθωσε να τελειώσει την Τετάρτη τάξη του Δημοτικού, γιατί ήταν απαραίτητος στις αγροτικές εργασίες.

Το 1936 μετά από θεϊκή κλήση προσήλθε στην Ιερά Μονή Σταυροβουνίου με τις ευχές των γονέων του. Εκεί εκάρη ρασοφόρος μοναχός με το όνομα Σωφρόνιος. Παρέμεινε 10 χρόνια στη Μονή και με την παρότρυνση και ευλογία του Γέροντος Κυπριανού, πνευματικού της Μονής, εγκαταβίωσε στο Άγιον Όρος, μετά από μία σύντομη επίσκεψη στους Αγίους Τόπους.

Αρχές του 1947 βρίσκεται στη Σκήτη της Αγίας Άννης σε κάποιους συμπατριώτες του πουμόναζαν εκεί, ενώ το καλοκαίρι του ίδιου έτους γνωρίζεται με τον μακάριο Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή. Ο μοναχός Σωφρόνιος κατάλαβε την πνευματικότητα και την

αγιότητα του Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού και τον παρακάλεσε να γίνει υποτακτικός του. Ο μακάριος Γέροντας στην αρχή αρνήθηκε, αλλά μετά από «πληροφορία» που έλαβε, τον δέχθηκε στην συνοδεία του.

Εκεί στην καλύβη του Τιμίου Προδρόμου της Μικρής Αγίας Άννης εκάρη μεγαλόσχημος, λαμβάνοντας το όνομα Ιωσήφ, το Σάββατο του Λαζάρου (11/24 Απριλίου) του 1948. Το 1951 η συνοδεία μεταφέρθηκε στα ησυχαστικά κελλιά της Νέας Σκήτης κοντά στον Πύργο. Ο μακάριος Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής κοιμήθηκε οσιακώς την ημέρα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου το 1959. Ο αείμνηστος Γέροντας μας Ιωσήφ ικανοποίησε τον βαθύτατο πόθο της ψυχής του κοντά στο μεγάλο Γέροντα Ιωσήφ. Ο Γέροντας μας Ιωσήφ συνασκήθηκε με τον π. Θεοφύλακτο στο κελλί των Αγίων Αναργύρων της Νέας Σκήτης από το 1951 έως το 1959.

Κατόπιν μεταφέρθηκε στο ερημικό τμήμα της Νέας Σκήτης όπου οικοδόμησε με τα χέρια του μια ξηροκαλύβα, όπου ασκήθηκε άλλα οκτώ χρόνια και το 1967 μετοίκησε στην κοντινή καλύβη του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, από την οποία είχε αναχωρήσει ο παραδελφός του Γέροντας Εφραίμ (μετέπειτα ηγούμενος 'Ι. Μ. Φιλοθέου) με την συνοδεία του για να μείνουν στο κελλί του Αγίου Αρτεμίου στην Προβάτα. Μετά από πρόσκληση του Οικουμενικού Πατριάρχη κυρού Δημητρίου και προτροπή των πατέρων της Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου ο Γέροντας μας Ιωσήφ έφυγε από την Νέα Σκήτη το 1974 και ανέλαβε την πνευματική πατρότητα της Μονής, στην οποία παρέμεινε μέχρι το 1977.

Στη συνέχεια μετέβη στην Κύπρο μετά από συμβουλή του μακαρίου Γέροντος Παΐσιου και εγκαταβίωσε στην Ιερά Μονή Τιμίου Σταυρού Μίνθης. Την 25η Μαρτίου του 1978 ενεθρονίσθη ηγούμενος. Εδώ συγκαταριθμήθηκαν στη συνοδεία του ο νυν Μητροπολίτης Λεμεσού κ. Αθανάσιος και ο Καθηγούμενος της Μονής μας Γέροντας Εφραίμ.

Ο Γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ (κέντρο) με τον Γέροντα Ιωσήφ το Βατοπαιδινό (δεξιά) και το σημερινό Μητροπολίτη Λεμεσού κ.κ. Αθανάσιο

Στις 26 Οκτωβρίου του 1981 επιστρέφει στο Άγιον Όρος μαζί με την συνοδεία του και παραμένει στο Σιμωνοπετρίτικο κελλί του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στην Καψάλα μέχρι τις 23 Απριλίου 1982, πού μεταβαίνει και πάλι στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου. Του Αύγουστο του 1983 εγκαταβιώνει ξανά στην καλύβη του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στη Νέα Σκήτη. Εκεί αυξάνεται η συνοδεία του και στις 23 Απριλίου του 1987, κατόπιν προσκλήσεως των Γερόντων της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου έρχεται στη Μονή με ένα μέρος της συνοδείας του. Τον Οκτώβριο του 1989 το Οικουμενικό Πατριαρχείο αποφάσισε να μεταβεί όλη η συνοδεία στη Μονή για να παραλάβει τη διοίκηση της. Στις 16/29 Απριλίου του 1990 γίνεται η κοινοβιοποίηση της Μονής και η εκλογή και ενθρόνιση του πρώτου ηγουμένου του Κοινοβίου, Αρχιμανδρίτου Εφραίμ. Ο Γέροντας Ιωσήφ ήταν και παρέμεινε ο πνευματικός πατέρας της Μονής Βατοπαιδίου μέχρι και την κοίμησή του, πού συνέβη την 1 Ιουλίου 2009.

Ο Γέροντας μας Ιωσήφ συνέχισε την πνευματική εργασία πού παρέλαβε από τον Γέροντα του, έζησε μέχρι το τέλος της ζωής του ως ησυχαστής. Επεδίωκε την αφάνεια. Δεν ζήτησε ανθρωπίνους επαίνους και δόξες. Δεχόταν με ταπείνωση, ανεξικακία και χωρίς γογγυσμό την περιφρόνηση, την καταφρόνηση, την εξουθένωση, τις κατηγορίες, τις συκοφαντίες. Είχε «σπλάχνα οικτιρμών» και η καρδιά του χωρούσε και συγχωρούσε όλους, διότι είχε χωρέσει μέσα του το Χριστό.

Στα δεκαέξι βιβλία του, πού μας άφησε ως πνευματική κληρονομιά, καταγράφει και ερμηνεύει θέματα «πράξεως και θεωρίας». Προσπαθεί να οδηγήσει μοναχούς και λαϊκούς προς το Χριστό και τους εμπνέει στον «καλόν αγώνα». Ιδιαίτερα τόνιζε το άπειρο πέλαγος της φιλανθρωπίας και φιλευσπλαχνίας του Θεού, ο Όποιος δέχεται τον μετανοούντα και επιστρέφοντα αμαρτωλό.

Φανερώνει τους κινδύνους της πλάνης του βασικού και αιωνίου εχθρού του ανθρώπου, του διαβόλου, ιδιαίτερα δε κτυπά την αποθάρρυνση πού στις ήμερες μας χρησιμοποιείται από αυτόν. Μιλούσε δε με πόθο για τις επαγγελίες του Θεού, για την υιοθεσία και τον θεανθρωπισμό πού αρχίζουν οι «βεβαιόπιστοι» να γέγονται μεν από την παρούσα ζωή, αλλά το πλήρωμα τους θα τους δοθεί στα έσχατα.

Αυτά τα επουράνια αγαθά, τα όποια όπως λέει ο απόστολος Παύλος, «οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη, α ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν» (Α' Κορ. 2,9), έχουμε την πεποίθηση ότι απολαμβάνει τώρα ο μακάριος Γέροντας.

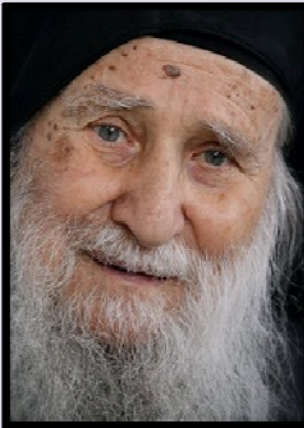
Να έχουμε την ευχή του.

Εκ της Ιεράς Μονής Βατοπαιδίου

Ο Γέροντας Ιωσήφ με τον εφημέριο του Ι.Ν.Αγ. Θεοδώρου του Τήρωνος (Μοναγρούλλι) π. Γεώργιο ένα μήνα πριν την κοίμησή του Γέροντα.

«Απαραίτητο στοιχείο εναντίον της τροπής και των αλλοιώσεων είναι το πρόγραμμα, ως απαραίτητος κανόνας της μετάνοιας. Το πρόγραμμα γεννά την έξη(συνήθεια) και η έξη απαλλάσσει από τη βία του κόπου.»

(Ιωσήφ Βατοπαιδινός)

Το ιλαρό πρόσωπό του ήταν σαν να τους συγχωρούσε όλους.

Τα χαράματα της 1.7.2009 εξέπνευσε ο μοναχός Ιωσήφ Βατοπαιδινός. Η κοίμηση ενός μοναχού δεν αποτελεί φυσικά σημαντική είδηση. Δεν ήταν ηθοποιός, τραγουδιστής η ποδοσφαιριστής (γιά τον πρόσφατο θάνατο ενός ξένου τραγουδιστή αυτοκτόνησαν ήδη δώδεκα νέοι στον κόσμο. Μακάρι ν' άκουσα λάθος). Ο θάνατος για τον αληθινό μοναχό είναι κάτι το ευχάριστα αναμενόμενο. Όλη του η ζωή είναι μία προετοιμασία θανάτου, με συνεχή μνήμη του θανάτου, ακράδαντη πίστη για την αιώνια ζωή, την ατελεύτητη χαρά των ουρανών.

Έζησε κατά διαστήματα στην Κύπρο, τη μονή Κουτλουμουσίου, το Σιμωνοπετρίτικο Κελλί του Ευαγγελισμού στις Καρυές και τέλος στο Βατοπέδι.

Υπήρξε μοναχός δραστήριος, δυνατός, αγωνιστής, μελετηρός και γλυκομίλητος. Έγραψε βιβλία διδακτικά και ψυχωφελή. Κατά τον ηγούμενο της Σιμωνόπετρας ήταν ένθεος και πάντοτε μιλούσε ζωηρά για την αγάπη του Θεού. Μαζί με τους παραδελφούς του Χαράλαμπο Διονυσιάτη κι' Εφραίμ Φιλοθεΐτη δημιούργησαν μεγάλες και καλές συνοδείες, που έφεραν μία ανανέωση στον Αθωνικό μοναχισμό. Μπορεί ορισμένοι να έχουν κάποιες επιφυλάξεις για το αποτέλεσμα... αλλά δεν μπορούν να διαγράφουν ολοκληρωτικά μία ιστορία, ένα αγώνα, δακρύων

και προσευχής, τόσων και τόσων αφιερωμένων ανθρώπων. Μπορούν ίσως να κρίνουν λάθη, αλλά δεν μπορούν, νομίζουμε να καταδικάζουν και ν' απορρίπτουν τελείως ένα ταπεινό άθλημα. Η εκδημία του Γέροντος Ιωσήφ στο Βατοπέδι κλείνει και αρχίζει μία ιστορία. Ανεπάνθη εν Κυρίω κάνοντας τον σταυρό του, ύστερα από μία λοίμωξη. Η εξόδιος ακολουθία του στο λαμπρό Καθολικό, μετά τον εσπερινό, με την παρουσία τεσσάρων αρχιερέων, χοροστατούντος του πνευματικού του τέκνου, μητροπολίτου Λεμεσού Αθανασίου, δέκα ηγουμένων, δεκάδων ιερομονάχων, ιεροδιακόνων, μοναχών και λαϊκών, που όλοι μαζί θα έφθαναν τους χίλιους, ήταν λίαν κατανυκτική. Ο ενταφιασμός του στον αυλόγυρο της μεγάλης μονής, μαζί με την δύση του ήλιου, και τον τελευταίο ασπασμό όλης της αδελφότητας, εκατόν δέκα μέλη, ήταν συγκινητικός. Ο Γέροντας Ιωσήφ και η συνοδεία του κατηγορήθηκε, συκοφαντήθηκε, ειρωνεύθηκε, περιγελάστηκε και διαπομπεύθηκε πολύ. Αυτά τα «εύσημα» κομίζει στην άνοδο της ψυχής του. Το ιλαρό πρόσωπό του ήταν σαν να τους συγχωρούσε όλους. Αιωνία του η μνήμη. Τέλος αγαθό και σ' εμάς.

Απόσπασμα από κείμενο του Μοναχός Μωϋσής Αγιορείτης - Πηγή: Εφημερίδα «Μακεδονία»

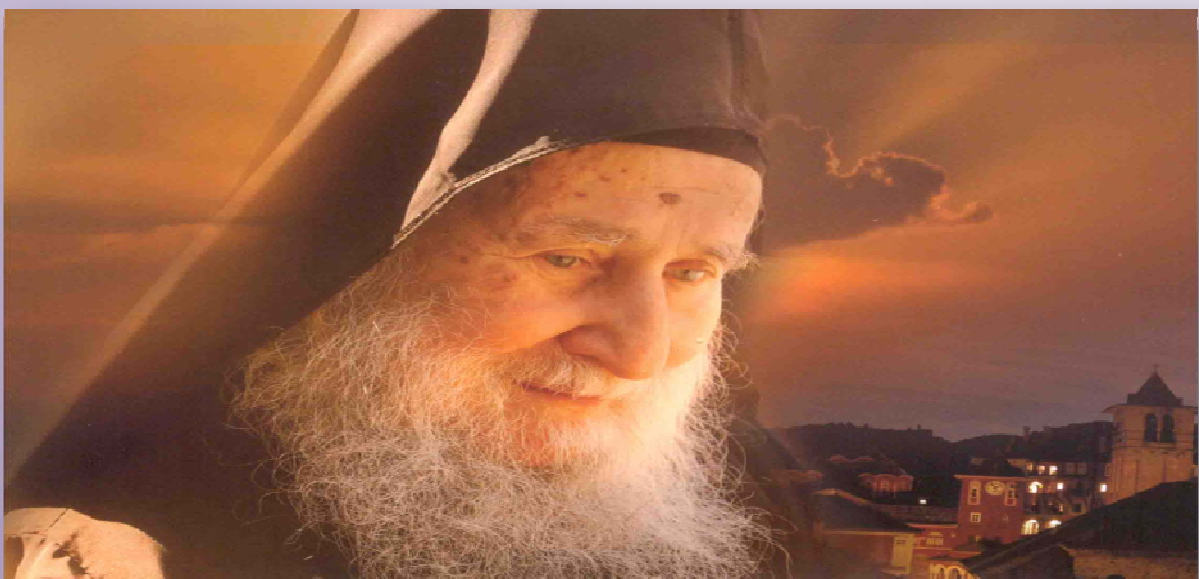
Οι αλλοιώσεις στην πνευματική ζωή

Ερ.: Γέροντα, εκτός από αυτά πού μάς είπατε, τί άλλο πρέπει να κάνωμε όταν έλθουν αυτές οι αλλοιώσεις στην πνευματική ζωή;

Απ.: Είπα και προηγουμένως ότι ο άνθρωπος οφείλει να μάθη την τέχνη του πολέμου. Το κεντρικότερο από όλα φυσικά, όπως ο Ιησούς μάς ετόνισε, είναι η υπομονή. «Ο υπομείνας εις τέλος ούτος σωθήσεται» και «εν τη υπομονή υμών κτήσασθε τὰς ψυχὰς υμῶν» Γιατί η υπομονή είναι αυτή πού θα δείξη την πραγματικότητα. Επειδή οι αλλοιώσεις, πού είναι ανιούσες και κατιούσες καταστάσεις, δεν είναι πραγματικές. Ούτε η ανιούσα, ούτε η κατιούσα κατάστασι είναι πραγματική, ούτε το κύμα της Χάριτος πού υπάρχει μέσα στον άνθρωπο και τον δροσίζει και τον παρηγορεί, είναι μόνιμο, αλλά ούτε η απόγνωσι και η ξηρασία πάλι είναι μόνιμα. Την ποιότητά τους θα την εύρωμε μόνο με την μακροθυμία, η οποία λέγεται υπομονή. Συνηθίζοντας κανείς να υπομένη, περιμένει το έλεος του Θεού πού θα έλθη και θα τον πληροφόρηση.

Οι αλλοιώσεις προκαλούνται από πολλές αιτίες. Είτε εκ δεξιών, είτε εξ αριστερών είναι, οι αφορμές ένα σκοπό έχουν. Το συμφέρον, την ωφέλεια του ανθρώπου. Ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, για να επιτρέψη να συμβή στον άνθρωπο ο,τιδήποτε, πρέπει να το κρίνη με την θεοπρεπή Του δικαιοσύνη, πού οπωσδήποτε είναι προς ωφέλεια του ανθρώπου. Το θέμα της παναγάπης και προνοίας του Θεού είναι - όπως όλες οι θείες τελειότητες - θεοπρεπές και τέλειο. Ο Θεός δεν μεταβάλλεται, ώστε να πηγάξη από μία απόφασί Του κακό. Μόνο καλοσύνη, μόνο αγάπη, μόνο αγαθότης, μόνο συμπάθεια, μόνο ελεημοσύνη είναι ο Θεός. Αρα, και εκείνους πού αγαπά, και εκείνους πού παιδεύει, τους παιδεύει σύμφωνα με τις ιδιότητές Του, αγαπητικά.

Περί Υπομονής

Θέλει ανδρεία καὶ προαίρεσι νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ ὅμως εἶναι τόσο ἀπαραίτητο. Ὅταν ὅλα αὐτὰ τὰ προσέχει ὁ ἄνθρωπος, τότε εὐρίσκεται ὁ νοῦς του σὲ μιὰ κατάστασι μαχητικότητος, σὲ μιὰ κατστάσι ἐγρηγόρσεως, οὕτως ὥστε πάντοτε προσέχει καὶ ποτὲ δὲν ἀπατάται. Καὶ προσέχοντας ἔτσι, κατ' ἀνάγκην εὐρίσκεται σὲ συνεχῇ μετάνοια, καὶ συνεχῆς μετάνοια εἶναι, ἀνὰ πᾶσαν ὥρα νὰ ὁμολογῇ στὸν Θεό:

«Ἥμαρτον, Κύριε, δὲν τὰ κατάφερα. Βοήθησέ με. Παράμεινε μαζί μου. Σὺ εἶπες: χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἔχω καταλάβει. Τὸ ἔκανα συνείδησι. Γι' αὐτὸ ἐπιμένω. Κρούω, ζητῶ, αἰτῶ, δὲν θὰ παύσω νὰ ἐνοχλῶ. Δὲν μπορῶ χωρὶς Ἑσένα. Δὲν πρόκειται νὰ φύγω. Ἐὰν δὲν βαρύνονται τὰ ὦτα Σου νὰ μὲ ἀκούουν, δὲν θὰ βαρεθῇ καὶ τὸ στόμα μου νὰ φωνάζῃ. Ἐπιμένω, εἶναι ἀλάνθαστος ἡ κρίσι Σου στὸ νὰ μὲ ἀνακαλέσῃς σὲ μετάνοια. Τοῦτο τὸ ἔκανες Σὺ, θεία Παναγαθότης, δὲν τὸ ἔκανα ἐγώ. Οὔτε ἤξερα τὸν Θεό, οὔτε ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν ἀνακαλύψω. Σὺ, Κύριε, Πανάγαθε, ἤρθες καὶ μὲ εὐρήκες καὶ μὲ ἐφώναξες νὰ σὲ ἀκολουθήσω. Αὐτὸ τὸ ἐπῆρα, τὸ θέλω, τὸ ἐπιθυμῶ. Δὲν τὰ καταφέρνω ὅμως. Γι' αὐτὸ ἐπιμένω, θέλω νὰ μὲ

βοηθήσῃς. Πρέπει αὐτὸ ποὺ ἐχάρησες νὰ μὴν τὸ ἀπολέσω».

Βλέπετε! Σὰς ἔκανα μιὰ εἰκόνα, πῶς εἶναι ὁ τρόπος τῆς πραγματικῆς μετανοίας. Αὐτὲς οἱ διαθέσεις πρέπει νὰ εὐρίσκονται στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ εὐρισκομένου ὑπὸ μετάνοια. Ἐὰν αὐτὸ τὸ συνεχίζει ὁ ἄνθρωπος πραγματικά, γεννᾶται μέσα του ἓνα ἄλλο εἶδος θάρρους, τὸ ὁποῖο δὲν ἐγνώριζε πρὶν. Εἶναι μιὰ μορφὴ παρρησίας. Αὐτὴ τὴν παρρησίαν ποὺ ἔχουν τὰ παιδιὰ πρὸς τὸν πατέρα τους, τὴν ὁποία δὲν ἤμποροῦν νὰ ἀποκτήσουν οἱ ὑπηρεταὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι.

ΙΩΣΗΦ ΜΟΝΑΧΟΥ - ΔΙΔΑΧΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΘΩΝΑ

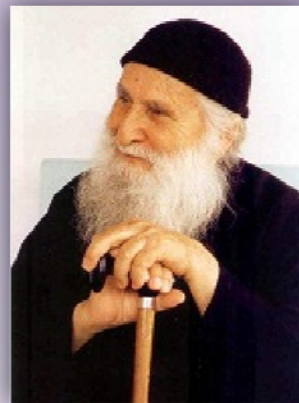

Η αγάπη «ουδέποτε εκπίπτει»

Ερ: Γέροντα, μερικές φορές είμαστε κουρασμένοι από τὸ διακόνημα καὶ παρεξηγούμεθα μεταξύ μας. Τί γίνεται τότε;

Ἀπ.: Ὅταν εἴστε κουρασμένοι, νὰ εἴστε περισσότερο προσεκτικοί. Πάντοτε νὰ προηγῇται ἡ μεταξύ σας ἀγάπη, παρὰ ὅτιδήποτε ἄλλο. Καὶ ἂν συμβῇ αὐτό, μὲ πραγματική, ὄχι ὑποκριτική ἀγάπη, νὰ πείσης τὸν ἀδελφὸ σου ὅτι παρεφέρθης χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς. «Συγχώρεσέ με, ἀδελφέ μου, διότι παρεφέρθηκα.». Ὅταν ἔχετε ἀλληλεγγύη καὶ «εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων» καὶ γενικὰ καλλιεργῇτε τὴν μεταξύ σας ἀγάπη καὶ ἐνότητα, αὐτὸς εἶναι ἓνας ἰσχυρὸς δεσμὸς ποὺ κάνει ἀνίσχυρο τὸν σατανᾶ.

Εὐρίσκομε πολλὰ παραδείγματα στοὺς Πατέρες, ποὺ φανερώνουν ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἀγωνίζονταν μὲ τὴν χάρι τῆς ἀγάπης ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἐγίνοντο ἀφορμὴ νὰ σωθοῦν οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες ποὺ εἶχαν. Σᾶς ὑπενθυμίζω τὸ παράδειγμα τοῦ ἀδελφοῦ ἐκείνου, ποὺ ἐπολεμήθη στὴν σάρκα καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἀντέξῃ. Ἦσαν δυὸ μαζί· καὶ εἶπε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο. «Ἀδελφέ μου, νὰ μὲ συγχώρησης. Ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ μείνω ἄλλο ἐδῶ. Ἀγωνίστηκα ὅσο ἄντεχα, ἄλλο δὲν ἤμπορῶ, θὰ φύγω νὰ πάω στὸν κόσμον νὰ νυμφευτῶ».

Ὁ ἀδελφὸς ἀφοῦ τὸν ἐνουθέτησε ἀρκετά, δὲν ἤμπόρεσε νὰ τὸν πείσῃ. Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἔφευγε, τοῦ λέγει: «Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί σου. Ἐπειδὴ εἴμαστε πνευματικοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἐζήσαμε τόσα χρόνια μαζί, δὲν κρίνω σκόπιμο νὰ σὲ ἀφήσω μόνο σου».

- Μὰ ξέρεις τί κάνεις; Ἐγὼ πάω τώρα νὰ εὕρω γυναῖκα νὰ ἀμαρτήσω μαζί της. Ἐσὺ θάρθῃς μαζί μου;

- Δὲν θὰ ἀμαρτήσω ἀλλὰ θὰ ἔρθω. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω μόνο σου.

Καὶ πράγματι τὸν ἀκολούθησε, καὶ ὅταν ἔφθασε στὸν τόπον ἐκεῖνον ποὺ ὑπῆρχαν τέτοιες γυναῖκες, πῆγε αὐτὸς μέσα νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία του. Ὁ ἄλλος ἐκάθησε ἀπ' ἔξω καὶ παρεκάλει τὸν Θεό. «Θεέ μου, ἂν καὶ εἶναι ἡ τελευταία ὥρα, ἐσὺ ἤμπορεῖς νὰ τὸν σώσης». Καὶ πράγματι ὅταν ἐμπῆκε μέσα νὰ κάνῃ τὴν ἀμαρτία, μετεμελήθη. Ἀνεχαίτησε ὁ Θεὸς τὴν δύναμι τοῦ πολέμου καὶ συνῆλθε καὶ εἶπε: «Μὰ τί κάνω τώρα; Τόσα χρόνια στὴν ἔρημο, δὲν ἐχόρτασα ψωμί καὶ νερὸ καὶ ἦλθα τώρα γιὰ μία μικρὴ ἡδονή, νὰ γίνω ἀκάθαρτος, νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστό μου καὶ νὰ χάσω τὸν κόπο μου ὅλο καὶ νὰ πάω μὲ τὸν διάβολο στὴν κόλασι;» Καὶ ἐγύρισε πίσω. Δὲν ἀμάρτησε. Πῆγε ἔξω στὸν ἀδελφὸ του λέγοντας: «Μετανόησα. Δὲν πωλῶ τὴν σωτηρία μου γιὰ τόσο φθηνὸ πρᾶγμα». Καὶ ἐπέστρεψαν στὸν τόπον τους. Καὶ ἀπεκάλυψε ἓνας ἀπὸ τοὺς Γέροντες, ὅτι διὰ τὸν κόπον αὐτοῦ ποὺ τὸν ἠκολούθησε ἐπῆρε ὁ Θεὸς τὸν πόλεμον ἀπὸ τὸν ἄλλο.

Βλέπετε; Καὶ ἐσεῖς ὅταν ἔχετε μεταξύ σας ἀγάπη, τότε γίνεται φραγμὸς σωτηρίας. Ἡ ἀγάπη τῶν ἄλλων προφυλάσσει, σκεπάζει καὶ καλύπτει ὅποιον εἶναι μακριὰ καὶ ὅποιον εἶναι ἀδύνατος, καὶ ἔτσι δὲν ἤμπορεῖ ὁ ἐχθρὸς νὰ μᾶς κάνῃ κακό. Τόσο μεγάλο πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀγάπη! Πραγματικὰ «οὐδέποτε ἐκπίπτει».

ΙΩΣΗΦ ΜΟΝΑΧΟΥ - ΔΙΔΑΧΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΘΩΝΑ

Πίστη και Έργα

Ἡ σχέσι τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς εἶναι πατρικὴ καὶ ἡ ἰδική μας πρὸς Αὐτὸν υἱική. Εἶναι σχέσι ἀπολύτου πατρότητος καὶ υἰότητος. Ἐπομένως δὲν μᾶς σώζουν τὰ ἔργα μας. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς σώζει εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἡ ὁποία ξεχύνεται στὰ ἀγαπητὰ του τέκνα, ἐὰν ἀποδείξουν πρακτικὰ μὲ τὴν βιοτὴ τους, τὴν υἱική τους θέσι πρὸς Αὐτόν. Ἡ προσπάθεια ποὺ καταβάλλομε στὸ νὰ πειθαρχοῦμε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει. Δὲν κάνομε ἔργα γιὰ νὰ συγκεντρώσωμε ποσοστὰ, μέσῳ τῶν ὁποίων θὰ ἐξαναγκάσωμε τὸν Θεὸ νὰ μᾶς δώσῃ αὐτὰ ποὺ μᾶς ἀνήκουν. Αὐτὰ τὰ πιστεύουν οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ Νόμου καὶ οἱ αἵρετικοὶ τῆς Δύσεως.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη αξιομακάριστε Γέροντα Ἰωσήφ

Μηνιαία Ἔκδοση Ι.Ν. Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος
Ἔτος 3ον - Τεῦχος 12^{ον} Ιούλιος 2010 «Ο ΤΗΡΩΝ»

Ἰδιοκτῆτης: Ι.Ν. Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος (Μοναγρούλλι – Λεμεσός)
Τηλ./Φάξ: 25632879.

Ἐφημέριος: Πρεσβ. Γεώργιος Κόρτας, Τηλ.: 99134050.

Παρεκκλήσια: (ᾠ) Ἀγίων Ἀναργύρων
(β) Ἀγίας Παρασκευῆς

Υλικό Περιοδικού: Στα κείμενα διατηρεῖται ἡ ὀρθογραφία των συγγραφέων. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν παρθεῖ ἀπὸ το διαδίκτυο καὶ ἀπὸ το βιβλίο του μακαριστοῦ Γέροντα Ἰωσήφ «Διδαχές ἀπὸ τον Ἀθωνα». Ἰδιαιτέρως εὐχαριστίες ἀνήκουν στὸ τυπογραφεῖο Χριστάκη Χαραλάμπους, τὸ ὁποῖο ἀνέλαβε τὰ ἔξοδα τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ

Ιστοσελίδα Ι.Ν.Αγ. Θεοδώρου Τήρωνος: <http://o-tiron.blogspot.com/>